

ת"פ 1457/07/16 - מדינת ישראל נגד מ ע

בית משפט השלום בקריות
ת"פ 1457-07-16 מדינת ישראל נ' ע

בפני כבוד השופט יוסי טורס
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד
מ ע

הנאשם

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בת זוג), לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") וכן בארבע עבירות של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.
2. במועדים הרלוונטיים לכתב האישום, המתלוננת והנאשם היו בהליכי גירושים במסגרתם עזב הנאשם את הבית המשותף ואילו המתלוננת וילדיהם נותרו להתגורר בו. ביום 25.6.16 הגיע הנאשם לקחת את ילדיו לבילוי. המתלוננת סירבה לאפשר זאת והסתגרה במקלט עם הילדים. בתגובה, השתולל הנאשם ושבר חפצים בבית. בהמשך, הגיעו למקום בני משפחה נוספים והמתלוננת יצאה מהמקלט. בשלב זה, תקף אותה הנאשם בכך שגרר אותה משיערה לחדר השינה ועקב כך נתלש שיער מראשה.
3. בשל אירועים אלו הוזמנה משטרה למקום, אך הנאשם איים על השוטרים באמרו: "תצאו מכאן לפני שאני ירים ידיים עליכם". בהמשך איים שוב על השוטרים בכך שאמר להם: "אם לא אקח את הילדים אני אהרוג אותה ולא אכפת לי מדבר". מסכת האיומים לא פסקה והנאשם איים גם על בתו בכך שאמר לה "תגידי לאמא שלך שאני אהרוג אותה וניפרד". גם בתחנת המשטרה המשיך הנאשם באיומיו ואמר לחוקר: "אני אצא אני אהרוג אותה, אני עומד על זה גם אם זה אחרי 20 שנה" ובהמשך, בזמן ביצוע עימות עם המתלוננת איים עליה בכך שאמר לה: "מוצצת זין, אין לי בעיה להרביץ לך בפני השוטרים ולהיעצר. שקט בלי שום מילה".

תסקיר שירות המבחן

4. שירות המבחן הגיש תסקיר על אודות הנאשם. מהתסקיר עלה כי הנאשם כבן 40, אב ל-6 ילדים מנישואים לשתי נשים וטרם האירוע עבד בתחום עיבוד שבבים. הנאשם התגרש מהמתלוננת לפני תקופה קצרה וכיום הוא נשוי לאשתו השנייה בלבד. שירות המבחן שוחח עם המתלוננת אשר ציינה כי אינה חוששת מהנאשם ושללה התנהגות אלימה בעבר מצדו. כמו כן שוחח שירות המבחן עם אשתו הנוכחית של הנאשם אשר אף היא שללה אלימות מצדו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם ממזער את אחריותו, רואה עצמו כקורבן ומתקשה לראות את הפגיעה במתלוננת. עוד צוין כי הנאשם הוא בעל קווי אישיות נוקשים, אשר אינו מצליח לראות פגם בהתנהלותו ואף שולל נזקקות טיפולית. לאור כך קבע שירות המבחן כי הסיכון להישנות עבירה בעניינו בינוני ולא בא בהמלצה שיקומית.

טיעוני הצדדים לעונש

5. המתלוננת העידה לעונש וביקשה להקל עם הנאשם. לשאלתי מדוע סירבה לאפשר לנאשם לקבל את ילדיו, השיבה כי הנאשם "נעלם" מהבית לארבעה חודשים וביום האירוע הוא התקשר וביקש לקחת את ילדיו, אך היא חששה שלא ישיב לה אותם ולכן סירבה.

6. ב"כ המאשימה ציין כי הערכים שנפגעו ממעשי הנאשם הם פגיעה בביטחון האישי ושלוות הנפש. צוין כי הנאשם חזר על איומיו פעם אחר פעם כלפי מספר אנשים שונים, פגע ברכוש ואף תקף את המתלוננת. לאור כך נטען כי מתחם העונש ההולם במקרה זה נע בין מאסר קצר ועד 18 חודשי מאסר בפועל. בהתייחסו לעונש הראוי לנאשם הפנה ב"כ המאשימה להתרשמות שירות המבחן בדבר מסוכנותו של הנאשם וביקש להשית עליו מאסר בפועל ברף הגבוה של המתחם, מאסר מותנה וקנס.

7. ב"כ הנאשם ציין כי האירוע התרחש על רקע תסכולו של הנאשם מכך שהמתלוננת סירבה לאפשר לו לקחת את ילדיו לבילוי. עוד צוין כי הנאשם הוא בבחינת מי "שנובח וצועק" בלבד. לאור כך ביקש הסנגור לקבוע מתחם ענישה הנע בין מאסר מותנה ועד עונש מאסר קצר שניתן לשאת בו בעבודות שירות ולהטיל על הנאשם עונש מותנה בלבד, בשים לב לעברו הפלילי הנקי ולפגיעה שתגרם לו באם יוטל עליו עונש מאסר.

8. אציין כי במהלך הטיעון לעונש ביקש הסנגור להפנות את הנאשם לתסקיר משלים, אך בשל העמדות הנוקשות שהציג בפני שירות המבחן וסירובו להליך טיפולי, לא ראיתי טעם בדחייה נוספת של הדיון (ראו בעניין זה למשל ע"פ 3186/16 שלמה עפרי נ' מדינת ישראל (8.3.16), בפסקה 11). עוד אציין כי לשאלתי השיב הסנגור שהנאשם מסרב לבצע עבודות שירות, בשל כך שהדבר לא יאפשר לו לעבוד.

9. הנאשם בדברו האחרון הביע צער על מעשיו.

דין והכרעה

10. כידוע, מאז תיקון 113 לחוק העונשין גזר הדין ניתן במסגרת הליך תלת שלבי. בשלב הראשון יש לקבוע אם כתב האישום מתאר אירוע אחד או מספר אירועים. לאחר מכן יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם את האירוע ובסופו של תהליך, יש להחליט אם נכון לחרוג מהמתחם שנקבע, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם. בענייננו הצדדים לא טענו דבר בעניין מספר המתחמים שיש לקבוע ונדמה כי רואים הם בעבירות אלו אירוע אחד. לדעתי אכן מדובר במסכת עבריינית אחת בעלת קשר הדוק וברור בין העבירות ועל כן בכוונתי לקבוע מתחם עונש הולם אחד (ראה ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.14)).

11. **הערכים המוגנים בבסיס העבירה:** הערכים שנפגעו בשל מעשי הנאשם ברורים. מדובר על פגיעה בשלום גופה, כבודה ובטחונה של המתלוננת. בעניין עבירות האיום, נפגעו גם שלוות נפשם של המתלוננים. במקרה זה - לאור נסיבות האירוע הכוללות - מדובר בפגיעה ממשית בערכים המוגנים.

12. **נסיבות ביצוע העבירה:** אני מוכן לקבל שאין מדובר בעבירה מתוכננת מראש, אלא בחוסר יכולתו של הנאשם לקבל את סירובה של המתלוננת לאפשר לו לקחת את ילדיו. בעניין הנזק שנגרם, הרי שאינו מבוטל. הנאשם משך את המתלוננת משיערה עד חדר השינה, ובמהלך הדברים אף נתלש שיער מראשה. ברי כי מדובר בהפעלת כוח של ממש והתנהגות כוחנית, חמורה ומשפילה. בעניין סירובה של המתלוננת למסור לנאשם את הילדים, ראיתי לציין כי לא הוכח שלחששה שלא ישיב את הילדים, היה על מה לסמוך. לאור כך אניח שלא היה מקום לחשש כאמור. עם זאת, ברי שאין לראות בהתנהגות המתלוננת כנסיבה מקלה, במיוחד לאור חומרת התנהגות הנאשם. אכן, בשלב זה לא היו הסדרי ראייה, והנחת היסוד היא שהילדים היו בחזקתם המשותפת של שני ההורים, ושניהם היו זכאים להחזיקם במשותף (סעיפים 15 ו-24 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות, תשכ"ב-1962). עם זאת, לא ניתן להתעלם מכך שהנאשם עזב את הבית לתקופה ארוכה והגיע "פתאום" לקחת את הילדים לבלווי. על רקע זה יש להבין את סירובה של המתלוננת.

13. **מדיניות הענישה:** מדיניות הענישה בעבירות אלימות כלפי בני זוג מחמירה. בעניין זה נפסק כי "תופעת האלימות בתוך המשפחה היא תופעה חמורה, ובמיוחד כאשר מדובר בגברים המכים את בנות זוגן, החשופות לאלימות נפשית בביתן הן, דווקא מצד אלו הקרובים להם ביותר" (רע"פ 8729/08 חגי'אזי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 5.10.2008)). דיו רב נשפך על חומרתם של מעשי אלימות בתוך המשפחה ונקבע לא אחת כי מעשי אלימות בתוך המשפחה "נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות" (ע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 11.10.07)). כן נפסק כי "תופעה זו של אלימות בתוך המשפחה היתה לנגע שפשט בחברה, ויש לעוקרו על-ידי עונשים הולמים, למען ישמע וירא המערער ולמען ישמעו ויראו עבריינים בכוח אחרים. בכגון דא יש להחמיר בדינו של הנאשם, הן מתוך הבעת שאט נפש והוקעת מעשיו והן מתוך מגמה של הרתעה ... וחומרת הענישה היא ביטוי להוקעת המעשה ולסלידה הימנו". (ע"פ 2157/92 פדידה נ' מדינת ישראל פ"ד מז (1) 81, 84 (1993)). כן ראה רע"פ 182/13 משה נ' מדינת ישראל (21.1.13); רע"פ 7513/12 מרעי נ' מדינת ישראל (22.10.12); ע"פ 9192/11 אדרי נ' מדינת ישראל (19.4.2012); רע"פ 10822/08 פלוני נ' מדינת ישראל

((4.1.09)).

לעניין מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דומות, ראו למשל:

רע"פ 977/16 **דיין נ' מדינת ישראל** (10.2.16), בו נדחתה בקשת רשות ערעור של הנאשם על חומרת עונשו - 18 חודשי מאסר בפועל. הנאשם במקרה זה תקף את זוגתו וגרם לה חבלה של ממש בכך שהיכה אותה בפניה, משך בשערה ובעודה שרועה על הרצפה בעט בה והיכה אותה.

רע"פ 8833/15 **אבו רומי נ' מדינת ישראל** (23.12.15), בו נידון הנאשם לשבעה חודשי מאסר בפועל בשל כך שהכה את אשתו מספר פעמים, חנק אותה וגרם לה לחבלות.

רע"פ 233/15 **בטש נ' מדינת ישראל** (22.1.15), בו נדחה ערעורו של נאשם על חומרת עונשו - 12 חודשי מאסר בפועל (כולל הפעלת מאסר מותנה). במקרה זה הורשע הנאשם בכך שאיים על בת זוגו על רקע רצונה להיפרד ובהמשך השליך אותה על המיטה והכה אותה באגרופים בכל חלקי גופה.

רע"פ 1805/11 **שמחייב נ' מדינת ישראל** (7.3.11), בו נותר על כנו עונש מאסר בן 7 חודשים שהוטל על הנאשם בשל כך שהכה את אשתו מכת אגרוף.

רע"פ 1293/08 **אלכסנדר קורניק נ' מדינת ישראל** (25.6.08) בו נדחתה בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי שאישר עונש של 12 חודשי מאסר בפועל על אדם ללא עבר פלילי שאיים על אשתו בדברים הבאים: "אל תדבריאית בכלל ליום אחד אני אארובלך בחוץ ואהרוג אותך ואני אפוצץ לך את הפנים כש אפילו אמא שלך לא תזהה אותך, את נמאסת עלילאיה האותך ואזלאיה יובעיות".

14. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא ענייננו, המהוות אירוע אחד, נע בין מספר חודשי מאסר שניתן לשאת בהם בעבודות שירות ועד 18 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

15. אקדים ואומר כי אין מקום במקרה זה לסטות ממתחם הענישה, לקולה או לחומרה, ומשכך על עונשו של הנאשם להיגזר בגדרי המתחם.

16. לצורך קביעת עונשו של הנאשם נתתי דעתי להודאתו בהזדמנות הראשונה ולעברו הפלילי הנקי. נתתי

דעתי לנסיבותיו האישיות, לעובדה כי הוא אב לשישה ילדים ונשוי כיום לאשה אחרת. עוד נתתי דעתי לתנאים המגבילים בהם שהה ולאורך התקופה.

17. מנגד נתתי דעתי לאופן בו התרשם שירות המבחן מהנאשם, לעובדה כי לא הפנים את חומרת מעשיו, ולסירובו לעבור הליך טיפולי. ודוק: אינני רואה בבקשה לתסקיר משלים כשינוי גישה בנושא, אלא כניסיון למקצה שיפורים ללא כל תוחלת ומטעם זה לא נעתרתי לבקשת הסנגור. הנאשם מגלה דפוסי חשיבה נוקשים, אינו מכיר בהתנהגותו הבעייתית ומשכך העריך שירות המבחן שהמסוכנות בעניינו היא במדרג בינוני. ניתן להצר על עמדה זו וראוי היה בעיני לנאשם היה מתגייס להליך טיפולי שהיה בו להעניק לו כלים להתמודד עם סיטואציות שעלולות להעמידו במבחן בעתיד.

18. לאור כך, העונש ההולם לנאשם הוא לדעתי עונש מאסר קצר. אוסיף ואומר שהייתי נכון אף לאפשר לנאשם לשאת בו בדרך של עבודות שירות. בכך היה נמנעת ממנו השפעתו השלילית של עונש מאסר, במיוחד למי שזהו מאסרו הראשון (ראו בעניין זה **דו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, 2015** בראשות השופטת (בדימוס) ד. דורנר). ואולם, הנאשם סירב לכך ולכן לא הפנית את עניינו לממונה על עבודות השירות.

19. אשר על כן, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 4 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו (25.6.16 - 7.8.16).

ב. מאסר על תנאי למשך 5 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים כל עבירת אלימות פיזית כלפי גופו של בן משפחה.

ניתן היום, ח' ניסן תשע"ז, 04 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.